

ת"פ 48488/03/14 - מדינת ישראל נגד אברהם אסרסה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 48488-03-14 מדינת ישראל נ' אסרסה(עציר) 2 אוקטובר 2014

בפני כב' השופטת יהודית אמסטרדם	המאשימה
מדינת ישראל	
ע"י ב"כ עו"ד ראאד ענוז	
נגד	
הנאשם	
אברהם אסרסה (עציר)	
ע"י ב"כ עו"ד משה סוחמי	

גזר דין

א. פתח דבר

1. הנאשם הורשע עפ"י הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות של היזק בזדון בחומר נפיץ, החזקת נשק ונשיאת נשק- עבירות לפי סעיפים 144, 454 (א) רישא ו- 144(ב) רישא לחוק העונשין התשל"ז- 1977.
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם הוא ייצר סמוך לתאריך 4.1.14 מטען חבלה מצינור מתכת הסגור בשני צדדיו שבתוכו חומר נפיץ, פתיל ו-47 קליעי נק"ל, וזאת באופן שתוכנן כך שיגרום למותו של אדם עם התפוצצותו.
- בתאריך 4.1.2014 הגיע הנאשם למקום בו חנה רכבם של המתלוננים - יורם וגיל כהן, ברחוב מוהליבר 38 בת"א, הטמין את המטען מתחת למושב הנהג, הצית את הפתיל, ונמלט ממקום האירוע.
- כתוצאה ממעשיו של הנאשם התפוצץ המטען וגרם נזק לתחתית וכסא נהג הרכב ונזקים לסביבה במרחק של כ-10 מטר ממקום חנית הרכב.
- הנאשם אף הורשע על פי הודאתו, כי בתאריך 25.2.2014 החזיק בביתו מכשיר טלפון נייד המשמש בין היתר כמערכת הפעלה במטעני חבלה מאולתרים.

ב. הסדר הטיעון

3. ב"כ המאשימה הגיע להסדר טיעון עם הנאשם ובא כוחו, לפיו, עתרו באי כוח הצדדים במשותף לביהמ"ש להטיל על הנאשם עונש מאסר לתקופה בת 42 חודשי מאסר החל מיום מעצרו וכן מאסר על

עמוד 1

תנאי.

עוד עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשם תשלום פיצוי וקנס סמליים, כשהוא מצוין כי המתלוננים קיבלו פיצוי מלא מחברת הביטוח, ומשיחה עמם למד, כי הם אינם מעוניינים בהטלת פיצוי על הנאשם.

ב"כ הנאשם הצטרף לעתירת התביעה להשית על הנאשם קנס סמלי בלבד.

ג. עברו הפלילי של הנאשם

4. לנאשם עבר פלילי בביצוע עבירות אלימות: הוא הורשע בתקיפה כדי לגנוב והתעללות בבעלי חיים (בשנים 2003-2004), תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפת שוטר (2007) שבגינן ריצה עונש מאסר בן 7 חודשים, וכן תקיפה וחבלה של ממש, ופציעה כשהעבריין מזויין (2009) שבגינן ריצה עונש מאסר בן 8 חודשים.

ד. טיעוני ב"כ הצדדים

5. ב"כ המאשימה עתר לביהמ"ש לכבד את הסדר הטיעון בציינו, כי הענישה המוסכמת שהינה מקלה לשיטתו נקבעה בעקבות קשיים ראייתיים משמעותיים בתיק, שכן הראיה המסבכת את הנאשם היתה דגימת DNA שנתפסה על מצית במרחק מה מזירת העבירה.

הנאשם לא נתן הסבר להמצאות המצית עם ה DNA שלו במקום, ובין הנאשם ולמתלוננים לא היה כל סכסוך.

ב"כ המאשימה הפנה את בית המשפט לת"פ (חיפה) 5995/11 32508-02-11 ' **מדינת ישראל נ' ראיד בדראן** תק-מח 2011 (3) 539. שם, הנאשם לא ייצר מטען החבלה אלא השיגו מאחר, ולא היו לו הרשעות קודמות. בנוסף, הוא עבד ותפקד כראוי עובר לביצוע העבירה, ואף הביע חרטה בפני קצינת המבחן.

בית המשפט המחוזי הטיל עליו עונש של 48 חודשי מאסר בפועל ו-18 חודשי מאסר על תנאי.

בית המשפט העליון שדן בערעורו - ע"פ 5995/11 תק-על 2012 (4) 386 הפחית העונש לשלוש שנות מאסר, בהתחשב בכך שלנאשם לא היה עבר פלילי, וובכך שאיש לא נפגע אלא נגרם נזק בלבד.

בת.פ (חיפה) 54104-07-12 **מדינת ישראל נ' עודאי מסארווה** (פורסם במאגרים, 20.3.2013) [נגזר על מי שייצר והשתמש ב-8 מטעני חבלה אשר לא גרמו אבדות בנפש 7 שנות מאסר וכן מאסר על תנאי.

בתפ"ח (חיפה) 4072/07 **מדינת ישראל נ' מוחמד בדראן** (פורסם במאגרים, 24.9.2008) שם, השתמש הנאשם במטען חבלה מאולתר וגרם נזק פיסי לשני אנשים הוא נדון לעונש מאסר של 42 חודשים ו-18 חודשים על תנאי, וכן חויב בתשלום פיצוי בסך 27,500 ₪.

6. ב"כ הנאשם עתר אף הוא לבית המשפט לכבד את הסדר הטיעון, בהדגישו כי הקשיים הראייתיים עליהם הצביע ב"כ המאשימה הינם מהותיים, ובכל זאת הנאשם בחר ליטול אחריות למעשיו והודה בבית

המשפט. לדבריו, ההסדר מגלם בתוכו גם התחשבות בגילו הצעיר של הנאשם ובמצבו הכלכלי הקשה, לפיו הנאשם התגורר במחסן עד למעצרו.

ה. דברי הנאשם

7. הנאשם נשא דברו בבית המשפט. הוא הביע צער וחרטה על מעשיו, וכן הביע אמונו שלא ישוב עוד להיות נאשם בבית המשפט.

ו. דין

8. עסקינן בצעיר שעבד בעיריית תל אביב, וזאת לאחר שנקלט בעבודתו על אף עברו הפלילי.

הנאשם יצר מטען חבלה שתוכנן כך שיגרום למות אדם עם התפוצצותו, והוא הניח אותו מתחת למושב נהג של אדם עמו לא היה לו כלל סכסוך. מכך משתמע שהנאשם בעצם שימש "חרב להשכיר" והוא הצית את הפתיל וגרם להתפוצצות מטען החבלה כנראה כ"אות אזהרה" למשתמש ברכב.

כשנעצר הנאשם הוא שמר על זכות השתיקה, ולא נתן הסבר להמצאות DNA על מצית שנתפסה בסמוך לזירת העבירה, עניין זה היה בעוכריו. התביעה, כמו גם ההגנה, לא היתה בטוחה בתוצאות המשפט, ועל כן שתיהן בחרו "למזער" את הסיכון - זו - שמא יזוכה הנאשם, וזה - שמא יענש בחומרה, ועל כן הגיעו להסדר טיעון.

9. הפסיקה מצביעה על חומרת העבירה בה הורשע הנאשם, כמצוין בע"פ 5995/11, שנזכר לעיל, שם נקבע:

"...ברי, אפוא, כי משהתפוצץ מטען חבלה, אין לדעת במי ובמה יפגע המטען ומכאן חומרת העבירה. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי במקרה דנן איש לא נפגע ובמזל הנזק נגרם לרכוש בלבד..."

10. עסקינן בענייננו בהסדר טיעון הכולל עתירה משותפת לעונש -

כפי שפירטתי בגזר הדין בת"פ 22678-12-13 (ניתן ביום 9.4.14) הוראת בית המשפט העליון היא כי על אף קיומו של מנגנון הבניית שיקול הדעת בענישה, עומדת בעינה ההלכה שנקבעה בע"פ 1958/98, לפיה ככלל, על בתי המשפט לכבד הסדרי טיעון, אלא אם כן אלו עומדים בניגוד לאינטרס הציבור, וזאת, בהתחשב בהסתמכותם של הנאשמים על תוכן ההסדר בתכנון צעדיהם.

עיון בפסיקה שהציגו הצדדים מגלה כי העונש המוסכם אינו חורג באופן משמעותי מהמקובל בגין עבירות דומות, מה גם שקיימים קשיים ראייתיים בתיק.

אשר על כן, ולאור המקובץ לעיל, החלטתי לכבד את הסדר הטיעון.

11. באשר לפיצוי -

ב"כ המאשימה ציין כי נפגעי העבירה פוצו על ידי חברת הביטוח, והם אף אינם עותרים לקבלת פיצוי נוסף. עוד לדברי ב"כ המאשימה, "**אין להם עניין בתיק**", שכן לטענתם הם אינם מסוכסכים עם הנאשם.

משכך-לא אחייב את הנאשם בתשלום פיצוי למתלוננים.

עקב מצוקתו הכלכלית של הנאשם, עתר ב"כ המאשימה לבית המשפט להטיל עליו קנס סמלי, וב"כ הנאשם הצטרף אליו.

דומני, שאין בקנס סמלי כדי להרתיע והוא עלול להכביד על הנאשם עם שחרורו ממאסרו, באופן שיכול אפילו להביא לכך שימעד ויבצע עבירה פלילית כדי לשלם את הקנס. לעומת זאת התחייבות בסכום גבוה יש בה כדי להרתיע נאשם מנקיטה בדרך פעולה דומה בעתיד.

12. אשר על כן אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 42 חודשי מאסר החל מיום מעצרו בתאריך 25.2.2014.

ב. 18 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה מהעבירות בהן הורשע, או כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 25,000 ₪, לפיה הוא לא יעבור העבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות מסוג פשע, וזאת תוך שנתיים מיום שחרורו ממאסר.

לא תיחתם ההתחייבות - יאסר הנאשם ל-100 ימים.

הודע לנאשם על זכותו לערער לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' תשרי תשע"ה, 02 אוקטובר 2014, בנוכחות הצדדים.

יהודית אמסטרדם, שופטת